

HOGY ÉLJÜNK?

„Mondd meg, akkor hát hogy
éljünk?!” A tizenkét éves Jézust
főpapok, fogdmegek lesik:
tagad-e Hatalmat, Eget?

A kinyomtatott vers ma már
annyi se, mint a súgott szó.
A noah-noah kertet ás,
fűmaggal vegyít versmagot.

Nem hagy el lélek, fű, míg élsz.
Moss lábat — kisebb lesz a bűz.
Meszeld ki Föld-kunyhónkat és
szívd be mélyen: fertőtlenít.

A noah-noah nem Kerub.
Se hipnotizőr, néptribun.
Gitárnyakú fallosza sincs;
dobogóról rád nem lövi.

De tagadja, hogy tömeg vagy.
Hogy te ítélsz „nép-nevedben”.
S: nincs magad iránt irgalom.
S: virágaid fedik gyilkod.

Ahol ások: hullák lába.
Nem hiszem, hogy nincs mért sírni.
Nem hiszem, hogy ős Kajánnal
a tengerparton lovagolsz.

De benned bújt el a Szépség,
akkor is, ha megköttözted,
éhezésben fölfaltad is.
Föltámadni csak benned tud.

Benned didereg a Jóság.
Hóhér-kérgű értelmekben.
Csak belőled száll fel a Hold.
Minden naplemente te vagy.

Ótvarod is Isten kertje.
Ágyúddal szétlőtt homlokod
szétporlása Memnon-zengés.
De porfelhőből hajnal kél.

Jól beváltál fenevadnak,
mégse lett bőröddé maszokod.
Énekesmadarat fojtó,
hagyd: csináljak madarat én.

Színpad a vers — téged játszik.
Előhal? — hogy megmaradj te?!
Földrobbantó! — katarzisosd
állítsa meg a végétünket.

*

Gyerek-Jézussal kezdtem én —
hadd mutassam most madaram.
Először se vers, se ének;
fojtogatott torka csak fáj.
De vízmoraj s kavicsgörgés
ágyán hiányzó feled szól:

„Tükröd hiú. Bele ne nézz.
Bosch képén lássad meg magad:
Kereszthordó körül ki vagy?

Ne siesd el, hogy nem vagy ott.
Ne ölj meg, mert ott látlak én.
Várj! Várj! — Ha Benne
látalak?! . . .”

TAKÁTS GYULA

A Minotaurusz kora

1.

Csak neki szabad és senki másnak
a világ tündéri szigetén
és fénylik a vértől a virág,
sós veritéket izzad a fény.

2.

Nem hal meg, mindig él a rossz.
A mitoszában nő a Minotaurusz
és lesz és lett s még lesz nagyobb.
Szarván nőnek az új Antarktiszok.

3.

Először a füge . . . Aztán a sziv
s velük törpül az ember . . . Már itt a jég!
Lélekben dermedt Pompejik? . . .
Vezúvi kor! . . . Ember-meleg, ó, jössz-e még!

4.

Ott élő kor került hamu alá,
szép méretével ami emberi.
De jaj, ha mostan fölragyognak
a Minotaurusznak jelei . . .

5.

Nemzette mind! S nem négy, kétlábú lett
e vasmankókon bicegő sereg.
Egyszer ily hadat festett már a holland,
de szarvuk és szájuk ma kegyetlenebb.

6.

Mosolyog . . . És kezében lilium.
Mosolyától szirma megfagyott.
Szőrét hiába is fésülte rá,
szarva a szemén átragyogott.

Tudása titkon ehhez nőve

Ami volt, már rég tudom, marad,
csak láthatatlan mappa rendezi.
Csendet sugárzó nagy lapok alatt
élnek leglényegünknek sejtjei.

Magunk, ha alig is, de sejtve,
így épülünk közöttük állva.
Nem is tárgyai, de teljes valónk
oldódik át egy mélyebb tájba,

mert jelek között jár, aki él.
Tudása titkon ehhez nőve
nyílik, mint virág és megérzi
jelenben még, de már jövőbe,

*ahogy a legnagyobb csillag alatt
egy érzékeny tudásnak lesz a része,
mely magán át látja azt a tengert,
melynek nincsen se partja, szintje, mélye . . .*

POLNER ZOLTÁN

Fekete virággal állsz

*Fekete virággal állsz az utcán
és lassan hullni kezd a hó, mintha
hattyúk sírnának az ég ablakai
mögött, mintha fehér jegykendődet
baltával darabolná valaki az udvaron.
Sötétlő jegenyék rohannak
az utakon s a fagy gyémánt
csarnokában az agonizáló nap
sziluettje.*

*Milyen hatalmas nyár volt
akkor a Maros porondján! A nyárfák
zöld falára lobogó festményeket
aggatott isten, szálltak a darazsak
a mézillatú csöndben és egymásnak
felelgettek a rigók.*

*Elnézlek a zuhogó
hóesésben és töprengék, vajon
megsuhintják-e még ablakunkat
a madarak, vajon bezörgetnek-e még
hozzánk a vérpiros tulipánok,
az öröklét vendégei?*

Alkonyi őrjárat

*Majd ragyog estére a telihold
udvarában ez a temető.
Rembrandti homály most. Fekete
napsütésben lobognak a fák és
mintha a csillagokból vetnék
alá magukat a sirályok.*

*Több fényt adj, uram, több fényt,
hadd érinthessem az ujjaid
hegyén izzó teremtetést, a füvek
izzó szívét hadd érinthessem, mert
elenyészél a hemzsegő földben,
ha prédikátoraid megvakulnak.*